

Takaró Mihály

Jeruzsálemi hétvége

Péntek

A kereszten
ég és föld között,
sem a földön,
sem az égben,
csak Te tudtad,
Jézus, mit hoznak az órák,
csak Te tudtad,
Jézus, bűnöd a léted,
csak Te láttad,
Jézus, az ezernyi jövőképet...
Csak Te láttad,
Jézus, ahogy nőttek az Árnyak,
csak Te láttad,
Jézus, az ezernyi angyalszárnyat.
És a világra ráesteledett.

Szombat

Mikor a világra
a Nem dobogás
dermesztő csendje hullt,
és a kakasszavas
Péter zokogása
is bánattá fakult,

s mikor a kárpitot
– persze csak titokban –
újra varrni kezdték,
és a satnya selymek
silány csillogása
legyőzte az Esmét,

és nem hallatszott még
gördülő kő zaja,
Istenszív-dobogás,
angyalszárny-verdesés,

csak a gyolcspuhaságú
csönd, ami alászállt,
épp oda, ahol egy
rémült, bús halász állt.

„Hová tűntek az
őségi szombatok?”
– kérdezgette magát.
„És lehet-e holnap
holt tengerre szállni,
holt hittel halászni,

s rég hálót, hitet
megfoltozva élni?”
Bűnroskadtan állva
tétlen várakozott
merengőn, fürkészsve
a lebukó napot.

S ledőlt egy sziklára
Péter, a Sziklakő.
„Miféle szombat ez?”
– motyogta csendesen.

S a városra ráesteledett.

Vasárnap

A hajnal az üdvöt hozta,
bár siratóid üres sírodnál
még alig hitték az angyali szót.
És a számítva rettegő főpapok
már vasárnap este parancsba adták:
Testedből megépült Igazság-váradat
rombolja tomboló Hazugság-áradat!

És a világra ráesteledett.